

BEROUNSKÝ KATOLICKÝ ZPRAVODAJ

Obsah:

- * Farní dovolená 2007???
..... str. 6
- * Novoroční opus "Propter Lodenicae"..... str. 8
- * Berounská ekumenická setkání str. 9
- * Živý betlém ve Sv. Janu pod Skalou není lživý str. 9
- * Seriál: Sekta, nebo církev?! V..... str. 11
- * **Píšete nám:** Cesty Boží jsou nevyzpytatelné str. 12
- * **Ze života svatých:** Svatá Agáta (Háta) str. 14
- * **O Našem Nejstarším Písemnictví** - První staroslověnská legenda o sv. Václavu str. 15
- * Propojení Hudlic a farnosti s dějinami Berouna století 14. až 20. str. 17
- * Skauti - PŘEDVÁNOČNÍ HRA str. 17
- * Ohlédnutí za Tříkrálovou sbírkou str. 20
- * Moje zásada je: neukecávat lidi. Ať se rozhodnou sami str. 20
- * PC a vzdělávací centrum

"Poručíme větru, dešti..."

Toto nafoukané rčení z dob budování socialismu jistě všichni známe. Vzpomněl jsem si na ně v souvislosti s orkánem Kyril,

redakční archiv

zabránit. Stává se nezřídka bezbrannou obětí přírodního živlu, a to i při veškeré své moderní technice...

*Napadá mne otázka, co nám tím vším Bůh,
pokud to vše dopouští,
chce asi říci?*

Ne vždy jsme schopni plně porozumět v daný okamžik Božím plánům, ale dané události by nás snad vždy znovu měly přivádět k tomu, co je právě dnešnímu člověku a současné době tolik vzdálené: k pokoře. Snad alespoň v takovýchto chvílích je možné si uvědomit, že člověk při vši "velikosti" nemá věci tohoto světa, ba ani věci svého života plně ve své moci a ve svých rukách. Pokora - jako postoj, ke kterému bychom tak měli dospět nám najednou dává schopnost vidět pravdivě sebe sama i vidět (nebo alespoň tušit) svět, který nás přesahuje a který je přitom ještě skutečnější a nádhernější, než ten náš...

Zprávy z farnosti

 Svátek Uvedení Páně do chrámu - 2. února. Mše sv. v den svátku se koná od **17.30 hodin** v kapli Povýšení sv. kříže. Od 16.00 hodin je možné v sakristii kaple přistoupit ke svátosti smíření.

 Modlitební setkání. Pravidelná modlitební setkání budou ve čtvrtek **1. 2. a 15. 2.** v kapli Povýšení sv. kříže, vždy od 19.30 hodin. Tentokrát se budeme modlit zvláště “za pracovníky v médiích a pravdivý přenos informací”

 Mše sv. “pro děti” - 15. února. Zveme rodiče s dětmi k účasti na bohoslužbě “pro děti”, která se koná vždy 3. čtvrtek v měsíci, to zn. ve čtvrtek 15. února od 17.30 hodin v kapli Povýšení sv. kříže.

 Popeleční středa - 21. února. Popeleční středou vstoupíme do doby postní a doby příprav na velikonoční svátky, jež jsou spojené s obnovou křestních slibů a s udílením iniciačních svátostí (křest, biřmování a eucharistie) našim katechumenům.

Bohoslužby na Popeleční středu budou:

- **Beroun:** v 17.30 hodin (v kostele sv. Jakuba)
- **Králův Dvůr:** v 17.30 hodin
- **Sv. Jan :** v 7.40 hodin
- **Hýskov:** v 16.30 hodin
- **Loděnice:** v 17.30 hodin (koná se místo čtvrteční mše sv.)
- **Tetín:** v 19.30 hodin (koná se místo úterní mše sv.)

Připomínáme, že tento den je dnem přísného postu!

 Modlitba křížové cesty. Po celou dobu postní bude pravidelně *ve středu a v pátek* (vyjma Popeleční středy) od **17.00 hodin v kapli Povýšení sv. kříže** modlitba křížové cesty. Mše sv. pak bude volně navazovat (od 17.30 hodin). *V Loděnici* bude modlitba křížové cesty **každou postní neděli v 9.00 hod.** přede mší svatou.

 1. neděle postní – přijetí katechumenů mezi čekatele křtu. V neděli 25. února při liturgii 1. postní neděle v 9.30 hodin v kostele sv. Jakuba budou mezi čekatele křtu přijati naši katechumeni, kteří tak vstoupí do bezprostřední přípravy na velikonoční přijetí iniciačních svátostí (křest, biřmování a eucharistie). Prosíme o modlitby za ně!

 Letáček “Nedělní liturgie” Připomínáme, že na stolku s tiskovinami najdete periodikum “Nedělní liturgie”, kde jsou uvedeny liturgické texty i s výkladem nejen na neděli, ale na celý liturgický týden. Jsou k volnému rozebrání.

 Sbírky: 18. února proběhne v našich kostelích sbírka **Halěř sv. Petra**. "Halěř sv. Petra" je sbírka, která je ze všech farností katolického světa zasílána do Vatikánu, odtud pak jsou podporovány projekty misí (budování škol, nemocnic apod.), eventuálně slouží jako příspěvky pro humanitární pomoc při nějakých přírodních katastrofách (např. tsunami..)

 Setkávání maminek s dětmi se koná většinou ve čtvrtek od 9.00 hodin na obvyklém místě - tedy v budově kaplanky (ve druhém patře “na půdě”). Kontakt: Gábina Štorkánová, tel: 604 282 879.

 Farní knihovna je otevřena vždy v neděli v sudém týdnu, tedy 11. 2. a 25. 2. od 10.30 do 11.15 hodin v přízemí fary v Berouně.

- **Duchovní obnova na Tetíně.** V sobotu 3. března se na Tetíně od 13.30 hodin uskuteční postní duchovní obnova, konec je plánovaný na 18.00 hod. Doprava účastníků z Berouna bude zajištěna auty. Odjezd z farního dvora je v 13.00 hodin.

Z vikariátu

- **Vikariátní konference.** V úterý 20. února se v Řevnicích uskuteční setkání kněží našeho vikariátu. Mše sv. začíná v kostele sv. Mořice v 9.00 hodin.

Koncerty v kostelích

- **Benefiční koncert v Nemocnici Milosrdných sester sv. Karla Boromejského** v Praze, na kterém vystoupí sólistky Státní opery Andrea Kalivodová a Zdenka Belas, se bude konat ve čtvrtek 15. února 2007 od 18 hodin v kostele sv. Karla Boromejského na Malé Straně v Praze 1, Vlašské ulici č. 36. Tento koncert bude součástí programu "Setkání přátel a sponzorů NMSKB".

Skauti

- **Registrace 2007.** Ti členové střediska, kteří platili plnou částku za tábor v r. 2006 (tj. 2500,-), neplatí v tomto roce registrační poplatek. Bude jim výjimečně hrazen střediskem. Ti, co měli slevu, registrační poplatek platí. Tzn děti 400,- Kč, roveři a rangers, kteří nepracují u dětí, 400,- Kč, vůdcové a oldskauti 210,- Kč. Registrační poplatek je třeba zaplatit do 28. 2. 2007.
- **Skautský ples 31. 3. 2007** v Sokolovně v Berouně, cena lístku je 100,- Kč. Případní zájemci ať se ozvou Lence Čaplové.
- **Schůzky dívčího oddílu - Světýlka, světlušky a skautky**
Světýlka - každou středu od 16.00 do 18.00 hodin, vede Marie Stielová a Kristýna Kodrasová.
Skautky a světlušky - pravidelně v pátek od 16.15 do 18.15 hodin. Vůdkyní je Hana Burešová a dále Soňa Doubková a Eliška Kodrasová.
- **Schůzky skautského oddílu - Vlčat - Ocelotů**
Vlčata vždy v pátek od 16.00 do 18.00 (18.15) hodin ve skautské klubovně na faře.
Oceloti vždy ve středu od 16.00 do 18.00 hodin.

- **Zpívání s kytarou!** Každý pátek mimo svátky a prázdniny se v 16.30 hodin scházíme s dětmi a jejich rodiči ke zpívání na půdě farní klubovny. Těším se, že se nám podaří se zformovat a sezpívat do nejbližší dětské mše. Kontakt: Ivana Vašků, telefon 602 945 017. (V době jarních prázdnin v pátek 9. 2. zpívání nebude.)
- **Eldorádo masek.** Poslední víkend před počátkem postní doby je jako stvořený k poslednímu tanci a prvnímu masopustnímu veselí. Tedy vás všechny mladé, staré, rodiče s dětmi, svobodné bez dětí, zkrátka kohokoli zveme **v sobotu 17. 2. od 15 do 18 hodin na Maškarní rej** v oblíbené restauraci Eldorádo na Jarově. Vstupné 30 Kč, dospělí v

masce budou po zásluze odměněni - stejně jako děti do dvou budou mít vstup zdarma! Těšit se můžete na soutěž o nejkrásnější masku, mladší ocení dětskou tombolu. Budeme tančit, dokud budou síly stačit a pokud se zábava skutečně rozjede, možná vykouzlíme i taneční překvapení, jehož protagonisty můžete být právě vy... Tak nezapomeňte. A pozor! Vlastnoručně vyrobené vtipné masky mívají největší obdiv poroty. **-red-**

Pravidelná setkání se konají každý **čtvrtek od 19.00 hod.** v Berouně na faře v přízemí. Schází se zde všichni mladí nejen věkem, kteří chtějí strávit večer u čaje či kávy, ale i s modlitbou a prožitkem blízkosti. Tu a tam společná cesta do přírody, za zábavou apod. Těšíme se na vás.

Diář Manželského společenství

Na prvním letošním společenství na Jarově se nás sešlo tolik (i starých známých tváří), že nám to připomělo zlaté staré časy našeho "spolča", kdy většina matek byla na mateřské dovolené a většina otců nějak méně pracovala, dobu, kdy jsme se málem nevešli do obývacích pokojů. Společenství rodin v naší farnosti se rozrůstá, lidi se mění, přicházejí, odcházejí... Středeční setkávání je však stále živé. Na další se těší rodina Veverkova v Záhořanech u Králova Dvora (tel: 776 186 860) **ve středu 31. 1.** po osmé hodině večerní.

FARNÍ CHARITA BEROUN

Masopustní průvod v Lochovicích. Klub Betlém za pomoci Obecního úřadu v Lochovicích a Jízdy svobodných rytířů zve všechny do Masopustního průvodu obcí. Masopustní veselice bude začínat 17. února 2007 po 13:00 hodině.

Mezi svátkem Tří králů a postní dobou, která jako vždy začíná Popeleční středou, si naši předkové dosyta dopřáli plesání a dalších potěšení. Stihli to všechno do Masopustního úterý. O půlnoci pochovali basu a šmytec. Pojďte tedy s námi oslavit Masopust! Dle starých tradic začneme u rychtáře, který propůjčí Pronobusovi vládu nad obcí a v tradičním duchu se bude odvíjet celé odpoledne.

Pokud přijdete, ochutnáte domácí jitrnice a jelítka, hrdlo svlažíte horkým „svářem“ a protože tuky se nejlépe odbourávají sladkým, jak říkala už moje babička, nakonec nesmíte zapomenout vše zajíst domácí koblihou.

Zveme srdečně k hojně účasti, maska je výhodou. Nikdo alespoň nepozná, kdo že to snědl nejvíce jitrnic!

V rámci příprav Masopustního průvodu v Lochovicích sháníme k zapůjčení dobové kostýmy, staré nůše na záda a basu / možno i poničenou, jako rekvizitu /. Dále budeme potřebovat žebříňák, malý i velký, nejlépe už s kočím a tažným koněm.

Pokud máte někdo chuť se spolu s námi do příprav zapojit, uvítáme každého dobrovolníka.

Více informací na stránkách farnosti nebo přímo v Klubu Betlém na tel.: 602 193 665, popř. na tel. FCH Beroun: 311 622 422.

Masopustní vláček ze Zadní Třebáně. Již několik let je tradičně vypravován na Masopust a šíří v poberounském kraji Masopustní veselí. Tento vlak i letos přijede do

Lochovic, kde se setkají dvě skupiny masek. Jistě si dovedete představit, jaké že to bude pozdvižení! Na nádraží v Lochovicích nejen že zahájíme letošní první ročník lochovického masopustu, ale také tam uvítáme kapelu Třehusk, která dorazí vlakem společně s maškarami. Více informací na :www.nasenoviny.net

Michaela Kubištová

- **Farní charita hledá dobrovolníka - lektora Aj.** pro projekt vzdělávání Romů. Jedná se o výuku dospělých, v rozsahu 1-2 kurzy týdně. Kurzy budou probíhat v Komunitním centru v Berouně. **V případě zájmu nás kontaktujte** na tel: **739 107 436** nebo e-mailu: **Mikovastana@seznam.cz** Kontaktní osoba: Stanislava Míková
- **Centrum volného času CVOČ srdečně zve zájemce o výrobu hraček.** V sobotu **24. února 2007 od 14hod. v klubovně na faře v Berouně** budeme společně vyrábět pomocí ručních technik /šití, lepení, dokreslování atd./ látkové maňásky pohádkových postaviček dle předlohy.
- Farní charita Beroun hledá pro účely zřízení Denního stacionáře pro **seniory prostory k pronájmu** (min. 3 místnosti + sociální zařízení). Ideálně rodinný domek. Bezbariérovost nebo alespoň možnost přestavby podmínkou. Nabídky na tel.č. 311 622 422 nebo na **fchberoun@seznam.cz**. Kontaktní osoba: Mgr. Hana Urbanová

Zprávy odjinud

- **IV. benefiční farní ples** v Dolních Počernicích. Farní společenství Dolní Počernice zve na IV. benefiční farní ples dne **10. února 2007** od 19 hodin do hotelu Svomost v Dolních Počernicích. Je připravena hudba pro všechny generace. V stupenky v hodnotě 160 Kč nebo 80 Kč (v předprodeji sleva 25%) jsou v prodeji na faře v Dolních Počernicích a na místě konání. Předprodej končí 31. ledna 2007. Zisk ze vstupného bude věnován na projekt „Adopce na dálku“. Kontakt: tel.: 604 898 198, 737 128 608, e-mail: farnost.dp@atlas.cz
- **Hodiny filosofie s Jiřím Fuchsem v konventu dominikánů v Praze.** Jiří Fuchs povede hodiny filosofie v konventu dominikánů u sv. Jiljí, Praha 1, Husova 8 (zvonek č. 53). Konají se vždy ve čtvrtek od 19.30 hodin. Úvodní setkání nových zájemců se uskuteční 22. 2. 2007 v 19.30 hodin.
- **Teologie těla Jana Pavla II. - přednáška v Pastoračním středisku v Praze.** Nakladatelství Paulínky a Pastorační středisko zvou na přednášku "Teologie těla Jana Pavla II." 1. března 2007 od 19 hodin v Pastoračním středisku v Praze. Úvod: P. Vladimír Málek, přednáší: Mgr. Karel Skočovský. Mgr. Karel Skočovský je doktorand psychologie. Ujal se závěrečné redakce „Teologie těla“ (vyšla 2005) a přeložil knihu Christophera Westa „Teologie těla pro začátečníky“ (vyšla 2006).
- **Besedu "Lustrace v polské církvi"** pořádá *Česká křesťanská akademie* ve spolupráci s *Polským institutem* v Praze a bude se konat v sídle institutu, na adrese Malé nám. 1, Praha 1 (vchod z Karlovy ul. 27). Diskuze začíná ve středu 7.2.2007 v 17.00 hodin a je otevřena všem zájemcům – tlumočení do češtiny bude zajištěno. Hosty besedy budou zástupce šéfredaktora katolického týdeníku *Gość Niedzielny* a bývalý předseda kolegia *Institutu narodni paměti* dr. Andrzej Grajewski a šéfredaktor katolického měsíčníku *Więź*, člen *Církevní historické komise pro záležitosti arcibiskupa Wielguse*, dr. Zbigniew Nosowski. Diskuzí bude provázet publicistka Petruška Šustrová.

Farní dovolená 2007???

Milí farníci, uvažujete letos o farní dovolené? Pokud ano, ráda bych organizaci dovolené přenechala tentokrát někomu jinému. Myslím, že by prospěl „nový vítr“ celé akci – organizace, týdenní program, nápady na hry pro děti ...

Předávám také nabídku od pana vikáře – jedná se o Dům setkání v Albeřicích v Krkonoších (www.alberice.setkani.org). V nabídce je také Modrokamenná bouda v Janských Lázních (www.ceskehory.cz).

Přeji ještě hezkou bílou zimu.

Monika Horná a spol.

“Budou nám opravovat dlažbu!”

hlaholil radostně pan vikář při ohláškách uprostřed července a oznamoval, že se kvůli tomu o prázdninách přesouvají mše svaté ve všední dny z kostela sv. Jakuba do kostela Zvěstování Páně “za bránou”. Podívali jsme se na zem - hrany a rohy dlaždic jsou opravdu dost ulámané a poškozené! Každou další neděli jsme pak mohli sledovat podle bílého spárování, kam až řemeslníci došli. A jednou také někoho napadlo, z čeho ta dlažba vlastně je? Bůhví co to je za kámen... A kdoví odkud... Tak to náhodou vím! Ale opravdu čirou náhodou... (Vybavuje se mi nádherně zbarvená podzimní příroda, vycházka po okolí pořádaná Muzeem Českého krasu... *RNDr. Irena Jančaříková* nás vede do lomu... následuje přednáška o geologii...) *Ten nazelenalý kámen s bílými žilami se jmenuje diabas a není z daleka.* Těžil se od 90. let 19. století v lomu mezi Lišticí a Berounekou. Půjдете-li z Berouna do Srbska po levém břehu řeky, můžete se do lomu podívat, protože cesta k němu odbočuje kus za čističkou vlevo, jenom je po obou stranách pořádně zarostlá křovím. Budete překvapeni, diabasový (čti diabazový) lom je docela velký, při pohledu od Berounky to tak ani nevypadá

Diabas se používal jako stavební kámen a mnohé domy v centru Berouna mají podezdívku právě ze zdejšího lomu. Mimochodem - schody a podstavec pod Husovým pomníkem na

redakční archív v

berounském náměstí - to je také diabas. Vzpomínám si ještě, že tento kámen je typický pro oblast Českého krasu v okolí Berounky až někam k Radotínu. A co říká naučný slovník? Diabas je zelenošedá hornina, vyvěřelina ze starších prvohor, složená hlavně z živce, z augitu a z chloritu. Hm. Víc už vážně nevím. No, geolog už ze mě asi nebude... Kámen, lidově zvaný také žabák, se později přestal na stavby užívat, protože hodně trpěl povětrnostními vlivy. Kdoví... Schody u Husova pomníku se mi zase tolik nahlodané zubem času nezdají. Jsou ale také po opravě. Kámen možná víc podléhá mechanickému poškozování - třeba právě v dlažbě.

Památkáři se v kostele sv. Jakuba před lety divili velikosti kamenných dlaždic, obvykle se prý dělaly menší... Ale něco mě napadlo: jestliže lom otevřeli někdy v 90. letech 19. století, tak ta dlažba musí pocházet z doby velkých vnitřních oprav a úprav, které podnítil, organizoval a částečně i ze svého financoval *děkan Václav Lerch*, velmi zajímavá osobnost berounského děkanství. Někdy vám jeho působení v Berouně přiblížím! *L. Fričová*

Co se dělo: Miloš Palkoska... 80 let!

(přepis gratulace u příležitosti jubilea) Dnes je pro mne mimořádně důležité, že zde mohu jménem svatojakubské berounské farnosti přednést gratulaci panu Miloši Palkoskovi k jeho osmdesátým narozeninám.

Pan Palkoska ze zdravotních důvodů mezi nás bohužel nemohl přijít. To nám ale nebrání, aby mu tato farnost svoji gratulaci přednesla.

Dojmy z naší první návštěvy zdejšího kostela, která se odehrála před jednadvaceti lety, jsem z tohoto místa již popsal při jiné příležitosti. Poloprázdný kostel bez dětí, varhany v posledním tažení, zvony na špalkách, padající omítky. Z té doby mám však ještě jinou vzpomínku. Slyšel jsem zde zpívat místního pana varhaníka. Slyšel jsem úžasný školený hlas, znělý, s precizní intonací a frázováním. Tehdy mě napadlo, že bych si takový hlas měl taky koupit.

foto J. Bešćec

S Milošem jsem měl možnost osobně se poznat až o několik roků později, v době, kdy zde ve funkci faráře vystřídal P. Gustava Nováka P. LiboBulín.

Vedle Miloše jsem měl možnost uvědomit si, že v tomto kostele přednášelo svoje modlitby mnoho významných lidí. Onehdy jen tak mezi řečí ukázal na lavici vzadu a říkal: "Tak tady sedával Václav Talich. To bylo jeho místo, tady pravidelně poslouchal hru tehdejšího varhaníka Josefa Tomana."

Miloš Palkoska svojí službou kostelníka a varhaníka zásadním způsobem pomáhal P. Gustavu Novákovi přenést tuto farnost v živém skupenství přes nejhorší období brutálního ateismu.

Miloš je svomíkem liturgické hudby v tomto kostele od Josefa Tomana po Lukáše Peřvalského.

V roce 1997, kdy už bylo jasné, že se farnost nadále neobejde bez chrámového sboru, byl Miloš prvním a vlastně jediným kandidátem na sbormistra. Tehdy mě nepatrně šokoval. Sdělil mi, že podle jeho názoru mám potřebné zkušenosti a pokud se tohoto úkolu odvážím, mám se ujmout vedení chrámového sboru.

Svůj formát pak Miloš osvědčil také v roce 2003, kdy se zde poprvé objevil Lukáš Peřvalský. Tehdy udělal naprosto nebyvalou a unikátní věc, totiž bez spekulací Lukášovi předal službu varhaníka.

Jsem vděčný za to, že jsem měl možnost Miloše poznat. I jen pouhé setkání na ulici s letným pozdravením gestem ruky je pro mne vždy přínosným okamžikem.

Chtěl bych Milošovi tlumočit poděkování této farnosti za vše, co pro ni udělal a ještě udělá. Je mojí milou povinností od farníků tlumočit Milošovi gratulaci k jeho životnímu jubileu.

foto L. Beščecová

Chrámový sbor dnes Milošovi posílá kytičku vánočních písní Adama Michny z Otradovic a také Lukáš Petřvalský hraje k jeho počtě.

Dnes naše farnost vzkvétá. Je třeba zcela jasně říci, že k tomuto příznivému vývoji Miloš Palkoska podstatnou měrou přispěl.

Přejeme Milošovi, aby se těšil Božím požehnáním a zdravím. Gratulaci a poděkování této farnosti spolu s touto květinou odpoledne společně s panem farářem a s panem varhaníkem doneseme Milošovi domů. v prosinci 2006

Jiří Beščec

Hudba pro varhany, housle, violu, soprán a sbor. Tempo: Comodo.

Novoroční opus "Propter Lodenicæ"

Když neděle, tak sváteční pohoda. Když sváteční, tak jinak než obyčejně. V kostele při koncertě? K velké radosti organizátorů si takto přišlo užít nedělní odpoledne tolik nejen loděnických občanů, že stačili téměř zaplnit (až na tradičně začarovanou první řadu) zdejší kostelík sv. Václava. Pomyslný "Opus pro Loděnice" vzdal hold i v novém roce ještě stále době vánoční v podání zdejších varhanic Pavly Bočkové a Pavly Fabianové, sopranistky Ludmila Pexová; jako host přijel violista Lukáš Valášek, člen české filharmonie. Několik skladeb zazpíval též místní pěvecký sbor Comodo pod vedením Táni Bočkové.

Hudebníci znají: Comodo znamená pohodově. A a v tomto duchu jsme pojali celý koncert. Skladby byly různorodé - od barokních koled po díla velkých hudebních geniů a zpět k umění lidovému - koncert zakončil africký křesťanský tradicionál. Nakonec zaznělo sborové Narodil se Kristus Pán, ke kterému se přidali i posluchači. Atmosféra pohody a přátelství tady byla nejmarkantnější. Je fascinující, že se do víru kulturního života

foto av

probouzejí i vesnice a není bez zajímavosti, že se tak děje často v rámci chrámových koncertů. Bylo by krásné, kdyby návštěvníci odcházeli nejen plni zážitků hudebních, ale aby jejich duše naplnila i atmosféra, která je kostelům vlastní. Atmosféra pokoje a lásky. Možná někdo najde svou cestu i skrze obyčejný novoroční koncert na vsi.

-red-

Berounská ekumenická setkání

Každý leden se pravidelně koná *Týden modliteb za jednotu křesťanů*. Náměty k těmto modlitbám pro letošní rok vybrali bratři a sestry z jižní Afriky, kteří pamatovali hlavně na chudé, nemocné a trpící. I berounští křesťané opět měli v tomto týdnu své ekumenické bohoslužby, jež mají charakter modlitebních setkání.

První ekumenický podvečer - ve středu 17. ledna - jsme se sešli na naší "domácí půdě" v kapli Povýšení sv. kříže, tedy v *Římskokatolické farnosti Beroun*, kde všechny přivítal P. J. Pecinovský. Po čtení z Písma kázala farářka Českobratrské církve evangelické D. Ondříčková na téma Uzdravení hluchoněmého z evangelia podle sv. Marka. Následovaly společné modlitby; chvály, díky i prosby pronášeli bratři a sestry ze všech přítomných církví. Ač z různých denominací, mluvili řečí společnou a těžko jste poznali, odkud kdo přichází.

Druhého večera jsme se sešli v modlitebně *Českobratrské církve evangelické* na náměstí. Opět jsme společně zpívali, písně měly tentokrát pro nás katolíky neznámé nápěvy. Po čtení z Písma se br. Klika z Církve bratrské zamýšlel o tom, kdo to vlastně je křesťan a jak on sám se stal křesťanem, když ještě žil v USA. Následovaly znovu modlitby, chvály, díky... V pátek 19. ledna nás přivítali křesťané z *Církve adventistů sedmého dne* ve své modlitebně na Závodí a setkání probíhalo v podobném duchu jako ta první. (Jenom jiné zpěvníky a jiné melodie ...) Ale ta poslední píseň byla dokonce známá asi všem: Tebe, Boha, chválíme ...

redakční archiv

Měli jsme zase vzácnou a jedinečnou příležitost se snažit porozumět si navzájem, hledat to, co je všem křesťanům společné při jejich (jinak asi dost odlišných) bohoslužbách a naopak nechat stranou to, co je rozděluje. A vždycky si můžeme vzpomenout na druhou kapitolu ze Skutků apoštolů o vzniku církve: *Když to slyšeli, byli zasaženi v srdci a řekli Petrovi i ostatním apoštolům: "Co máme dělat, bratře?" Petr jim odpověděl: "Obrat' se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a "...dostanete dar Ducha Svatého..." Ti, kteří přijali jeho slovo, byli pokřtěni a přidalo se k nim toho dne na tři tisíce lidí. Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se... Všichni, kteří uvěřili, byli pospolu a měli všechno společné... A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse.*

Lidmila Fričová

Živý betlém ve Sv. Janu pod Skalou není lživý

Jen tak se dotknout a nechat zacítit, jak studí lednová zem. Zažít skutečnost, v níž Josef s Marií našli příbytek jen ve stáji, aby na svět přivedli živou Lásku Boží v Jezulátku. Když dveře domů, protože srdcí, byla zavřená. Och, žádná idyla.

*

Jen tak, silou lidskou, to asi nešlo. A to jsem se u oživlého Betléma u Lenky a Míly ve Sv. Janu jen nepatrně dotkla jesliček pro zvířátka ve skále. A pohládila kozu, ovce.. Pochutnávaly si na slámě, kterou přetékalys jesličky. Jen do chvíle, než do nich položili

nejmladší děťátko, z více než dvanácti, které se tu se svými rodiči sešly. Zvědavě si zvířátka prohlížely a zkoušely je pohladit. Miminko spalo tiše.

foto M. Pletánek

„Odkud jste?“ ptá se maminka Jana v róbě Marie cizokrajné dívky. „Z Prahy? To až k vám se donesla zvěst..., že ve sv. Janu...“

Dívka podle tváře z krajů rýže se česky dávno dorozumí. Přesmyčku času a místa chápe hnedle. To stačí pro srdečný smích. Jako by patřil k hudbě souznění. Míla rozdál dětem bubínky, Lenka hraje na kytaru. Zpíváme společně. Nejdeme k Ježíškovi s prázdnou. Samo setkání obdarovává každého. Mezi písničkami je slyšet prostá radost. Sdělujeme si vzájemně svoje Vánoce, a co nás čeká... Bůh ví, je s námi.

*

Slyšíte také, jak chutná zvířátkům sláma? Vidíte, jak má své dítě ráda jeho máma? Maminka Maria se usmívá i na naše maminky, když už nemůžou, kdy sobectví vlastních studií bezmála jak zimní zem. Josef stojí při ní. Láska je v každé přítomnosti nese pevným krokem. Klene se nad nimi od těch časů Božího navštívení Betléma živá, skutečná, skutků plná. Ó Maria, Josefe, díky vám! Vidno, orodujete za nás stále. Skrze Jezulátko právě nedávno narozené i my žijeme, setkáváme se... Můžeme zas pro druhé být, byť alespoň chvílemi, radostným světlem. Pro ty nedostatkem slunce sklíčené, kteří se ještě láskou obyčejných věcí nedotkli. Však už je na cestě, už zas přibývá den. Bděme jen, slyším radu. Och, žádná idyla! Nevím, jak se vlastně bdí. Snad prosbou: Kéž nezmeškáme ani kousek z toho, kdy se můžeme v bdění ducha dobrého dotknout. Naše víra není sen. Každý den se nás dotýká, každý tluče srdcem.

makozska

Svědectví: Potkávám svého anděla strážného

Začátek prosince. Drobně mrholí, po sněhu ani památky. S manželem jsme zaparkovali před branou okresní nemocnice, kde měl podstoupit ambulantní zákrok. Po přijetí na oddělení jsem měla pár hodin času. Procházela jsem téměř cizím městem a snažila se neztratit. Po návratu a dalším čekání mi sdělili, že ho pustí až následující den. Vyšla jsem ven a bezradně se dívala na naše auto. Řídit neumím, jsem ve městě, kde se nevyznám a kde mám sotva deset známých. Ale kde těm je konec a neznám ani jednu adresu. Tehdy ještě žádné mobily nebyly. Zato bylo chladno a začalo pršet. Co teď? V duchu jsem v modlitbě prosila o pomoc. Na druhé straně silnice jsem zahlédla ženskou postavu s bílou holí a vodícím psem. Je mi povědomá, ano, znám ji! Vzápětí už jsem věděla, jak a kam se dostat. Přespala jsem u přátel, druhý den si vyzvedla manžela z nemocnice a odjeli jsme domů. A já vím, že jsem zase potkala svého anděla strážného.

O řízení "shůry" víme každý své. Moje generace byla společností více či méně vychovávána k ideologii materialismu. Doma a v kostele jsem se naopak učila, že osobní zkušenost z každodenních situací vede otevřené oči ke konkrétnímu poznání Boží

redakční archiv

přítomnosti. Přesvědčila jsem se mnohokrát, že víra i osobní zkušenost je nedocenitelná. Bůh je s námi stále. A stejně tak se v naší blízkosti pohybuje i náš osobní ochránce, anděl strážný. Už jako dítě mě maminka učila modlitbičku Andělíčku, můj strážníčku. Řekla bych, že u dětí má andělská ochrana zvláštní význam a jejich rodiče se k ní často utíkají. Totéž platí v opačném případě u našich seniorů. V dospělosti potkáváme svého nebeského bodyguarda v nejrůznějších situacích. Popostrkává nás nebo naopak brzdí, převtěljuje se do našich přátel, posílá nápady, nabádá k dobru a varuje před zlem. Většinou se s námi hodně natrápí, neboť jsme nechápaví, pohodlní, tvrdohlaví a pyšní. Máme však jistotu, že to nikdy nevzdá. Je přece vyslancem samotného Boha. Neměli bychom zapomínat na svého anděla strážného. Vždyť patří mezi ty, kteří to s námi myslí opravdu dobře.

-atm-

Seriál: Sekta, nebo církev?! V.

Mnoho křesťanů se velmi rozzlobí, když se řekne slovo "sekta". Když se však zeptáme, co to slovo vlastně označuje, uvidíme značné rozpaky. Sami odborníci jsou k tomuto slovu velmi opatrní.

Sektou velmi jednoduše nazveme skupinu lidí, kteří zjednodušují nauku víry, něco z ní vybírají (heretici) a hlavně manipulují s lidmi. Takový pohled je jednoduchý, ale velmi nepřesný a zavádějící. Mnozí například známe jeden z nejrozšířenějších životopisů světců v České katolické církvi "Naše světla" (Rudolf Schikora, Frýdek Místek, 1947). Jde o knihu jistě dobově podmíněnou a dokážeme odhadnout motivaci autorů, kteří píšou pro obyčejné lidi a snaží se předložit vzory. Ale míra vlastní invence ve srovnání se skutečností, kterou předkládají, je *více za než před* hranicí únosnosti.

Snadno tedy nahlédneme, že v každém společenství se mohou stát chybné kroky (omyly, hříchy, selhání, podvody). Dnes se pojem sekta užívá jako silně pejorativní, tedy jako označující zásadně špatnou věc. A proto jsou religionisté tolik zdrženliví k hodnocení nějaké náboženské skupiny jako sekty. Znamená to totiž odsouzení všeho, co k tomu společenství patří. A to mnohdy neprávem.

Pokusme se vyjmenovat typické znaky sekty:

Velmi často se setkáme se sektou jako společenstvím lidí, kteří se vůči někomu nebo něčemu vyhranili ("nejsme jako oni"). Protože je sekta záležitostí úzké skupiny lidí, panuje uprostřed takové skupiny velmi **silné vědomí výlučnosti** ("My jediní budeme spaseni, ostatní ne!"). Není výjimkou, že taková skupina stojí **v opozici vůči celému světu**. Do této skupiny vlastností patří také absolutní pocit, že mají návod na všechny pravdy (včetně biologie, fyziky, medicíny...). Skupina se potřebuje oddělit od ostatních nějakým novým nebo jinak slaveným prvkem (křest jen dospělých, neslavit neděli ale sobotu, kříž obrácený vzhůru nohama...).

Jiným častým prvkem bývá **důraz na poslední čas**, tedy pocit, že nyní nastal poslední čas země a jejich společenství dostalo od Boha autoritu ještě něco zachránit, než přijde

konec světa. V novějších nekřesťanských sektách se mluví o Nové době, nové společnosti, transformované společnosti, do které je možné vstoupit jedině vstupem do tohoto společenství. Svět okolo je často popisován jako pouze špatný, upadající a protože máme zkušenost řady negativních jevů ve světě, snadno podlehneme pocitu, že tito lidé mají pravdu. To je důvod, aby se tato skupina světa vyhýbala, odmítala ho a uzavírala se jen do své vlastní reality. Pokud do světa vstoupí, pak jen proto, aby v něm lovila nové členy, tedy zneužívá ho jen ve svůj vlastní prospěch. Svět je prezentován černo bíle, protože tak se věci jeví velmi jednoduché, jasné a to je velmi lákavé. Představa světa, který není složitý, nás osvobodí od pocitu zmatku, nejistoty, neklidu, pocitu úzkosti z budoucna. Tím se osvobodíme od otázek, námitek, odlišných názorů.

Z řečeného vyplývá, že v takovém společenství není možná diskuse, buď člověk přijme postoj skupiny a je přijat nebo odmítne a je odmítnut. Každý, kdo plně přijme takové společenství za své, je odměněn pocitem naprosté sounáležitosti, identifikace, což je pro mnoho lidí nesmírně cenné. Mohou konečně k někomu patřit. Už není svět rozdělen na "já a oni", ale konečně jsme to "my a oni". Někdy tuto identifikaci přímo společenství vyžaduje.

Dalším typickým prvkem je **požadavek na rychlé obrácení** (konverzi). Bez velkých příprav, zato s radikálním odlišením se od okolního světa, někdy i s **odtržením od přátel, rodiny, blízkých** ("Oni patří ke starému světu, který je zlý."). Tak se snadno stane, že nikdo z rodiny není schopen vysvětlit, že jde o sektu, že je nutné jednat jinak,... Člen sekty to vůbec nevnímá.

Velmi často se sektářské prostředí váže na nějakou **silnou charismatickou osobnost**, s výraznými autoritativními rysy, nepřipouští diskusi, jeho názor je na úrovni dogmat. Společenství ho obdivuje a někdy i uctívá. Vně společenství pak neexistuje pravda, zatímco uvnitř je plnost pravdy.

Tyto jednotlivé znaky vnímáme jako negativní, ale pokud je srovnáme s většinou církví, zjistíme, že některé z nich najdeme i v řádných církvích. Jaký je tedy ten **klíčový rozdíl? Svoboda jedince**. Svoboda hledat pravdu, zápasit o víru, svoboda odejít, svoboda rozhodnout se. Opakem je manipulace, vydírání, naprostá a neomezená poslušnost.

Domnívám se, že mnoho komunit a církví ve svém počátku mělo spíš charakter sekty než svobodného společenství a teprve v průběhu času dozrávalo do natolik pevného uskupení, že dokázalo darovat členům svobodu i s rizikem jejich odchodu. Proto není nutné hned radikální skupinu uvrhnout do pekel, ale je moudřejší počkat, jak půjde dál. Jsem osobně přesvědčen, že mnohá křesťanská společenství, která hraničí se sektou, dospějí časem k plnohodnotné církvi.

-mn-

Píšete nám: Cesty Boží jsou nevyzpytatelné

Chci se svěřit čtenářům Berounského katolického zpravodaje s tím, co se mi přihodilo, a proto prosím o pozornost k mému celkem zajímavému příběhu. Stalo se to v sobotu 12. srpna 2006 před hřbitovem ve Stradonicích, kam jsem jako vždy po mši svaté, jela i s kostelnicí Aničkou rozžehnout svíčky na hrob mých drahých (činím tak již po řadu let). Jelikož jsem byla 5 dní před odletem do Francie a věděla jsem, že škodovkou nejméně 2 měsíce nepojedu, vše co mívám ve schránce vedle volantu, dala jsem si do kabely s tím, že si po příjezdu kabelu odnesu domů a auto zavřu do garáže. Ale vše bylo jinak. Když jsme za 15 minut přišly k vozu, kabely zmizela. Paní Kalinová, která se stará o hřbitov, tam stála a říkala, že pozorovala ten

mžik, kdy za můj vůz přijelo auto bílé barvy s černou střechou, jeden muž z něj přiskočil k mému, vyháčkoval zavřené auto, vykradl a rychle ujel. Ihned zavolaná policie jela s námi k domu, kam bylo těžko se dostat, protože v kabele byly i veškeré klíče. Naštěstí v patře u kuchyně bylo pootevřené okno, a tak bylo možno se po žebříku dostat pro náhradní klíče. V kabele byly hlavně moje již nové doklady, občanský průkaz, řidičský průkaz a vše, co k němu patří, i to zcela "čerstvé" lékařské potvrzení, že mohu v 84 letech ještě za volant, v koženém pouzdře, kožená peněženka jen s malým obnosem, dioptrické brýle v pouzdře, deštník, svazek klíčů, kostelní kancionálek se všemi upomínkami na kněžské primice mých oblíbených kněží a pro případ nehody číslo mobilu na moji dceru Alenu. Po celou dobu mé dovolené a ještě po návratu jsem se nemohla zbavit pocitu, že se někde zlodějem odhozená kabelka najde, jako se to prý někdy stane. Ale 13. listopadu, kdy má naděje i přes všechny prosby k sv. Antoníčkovi zhasla, zajela jsem do Berouna na policii a zažádala o nové doklady. Zatím jsem měla jen

foto M. Pletánek

platný cestovní pas. Jaké však bylo moje překvapení, když v pátek 17. listopadu, v den státního svátku, volala dcera Alena, že se ozvali nějakí lidé ze Sv. Jana pod Skalou, že jsou tam na výletě a našli moji kabelku a že mi pošlou, co se zachránit dalo. Byla jsem plna očekávání. Přece uplynulo celkem mnoho času pro takovou z části látkovou kabelku, "jenom" 3 měsíce a 5 dní. Ti dobří hoši uznali za nejlepší poslat to poštou, a tak mi 27. listopadu došla velká obálka s průvodním dopisem (na malém formuláři, kde na zadní straně je uvedena hlavička Katedra botaniky Přírodovědecké fakulty university Karlovy, Praha 2, Benátská 2) s tímto listem, podle písma myslím psaná studujícím. Cituji: *"Dobrý den! Našli jsme Vaše věci hosené v tašce těsně pod Svatým Janem pod Skalou minulý víkend vedle silnice u potoka. Usušili jsme je, vyhodili*

zcela zetlelé peněženky a pouzdro na brýle a důležité věci Vám posíláme. Doufám, že dojdou v pořádku. Kdybyste potřebovala (co já vím, třeba zloděje někdy chytí) svědectví o nález, tak se na nás klidně obraťte. David Svoboda, Evropská 92, Praha 6. 4. oddíl vodních skautů Praha 3". Usušili i kancionálek a vše přišlo v pořádku. Je to zvláštní, našlo se to právě ve Sv. Janu, ke kterému mám vždy krásný vztah. Před dávnými léty s manželem jako vedoucí turistiky v Sokole (tehdy ČSTV), kam patřily i naše obě dcery - v rámci *Sta jarních kilometrů*, jsme podnikali výlety právě tam a pokračovali do Karlštejna. Také jako členka pěveckého sboru Slavoš jsem v kostele Sv. Jana Křtitele zpívala několik vánočních koncertů. Atmosféra tam byla vždy vynikající. Také za působení P. Michaela Špilara vánoční atmosféru v kostele doplňovaly borovice, které Michal vždy dovezl z nižborského lesa. Co napsat na konec. Těm dobrým hochům ze skautu jsem poděkovala, za dobrý skutek poslala peněžitou odměnu a

napsala, jaký mám vztah ke Sv. Janu. Pozvala jsem je na náš zámek, středisko Keltské kultury, s přáním hezkých Vánoc a hezkých zážitků při sjíždění řek naší krásné vlasti. Zakončila jsem tím, co jsem již mnohokrát v životě pocítila, že BOŽÍ CESTY JSOU NEVYZPYTATELNÉ. Jsem přesvědčena, že mládež ve Skautu, Orlu či Sokole je dobře vychovávána, vždyť tu kabelu mohlo prohlédnout víc chodců, ale co by se obtěžovali zasílat někomu, co bylo pohozeno, že? Také jsem měla štěstí 4. prosince dovolat se do Českého rozhlasu Praha 2 do vysílání HOVORNA od 9.30 - 10.00 hod. na téma: Na kterou poštu, která vám došla, nejraději vzpomínáte? Na první vytočení čísla se mi ČR ozval a já jsem tento můj případ stručně řekla. To štěstí nikdy nemám, většinou se nedovolám. Mnozí mi říkali, že mě poslouchali a moc se jim to líbilo. Není mezi nimi i někdo z Vás čtenářů?

*Libuše Malá
varhanice Nižbor*

Ze života svatých

Svatá Agáta (Háta)

(5. února)

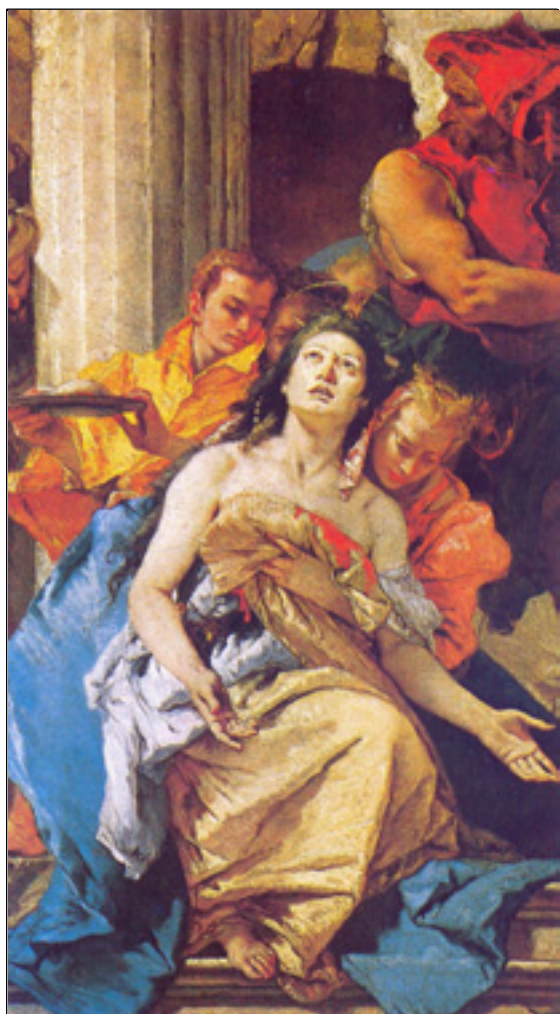
Agáta pocházela z bohaté a vznešené rodiny v Katanii na Sicilii. Císařský náměstek na Sicilii si usmyslil, že získá Agátu pro sebe, aby se obohatil. Věděl však již ze zkušenosti, že taková horlivá křesťanka jako Agáta jen tak lehce nezapře víru a nepodrobí se životu, jaký panoval na panovnickově dvoře. Dal ji proto zatknout a slíbil hojnou odměnu, když se zřekne víry. Všechny svody se po čase ukázaly jako marné, takže vladař vyslechl toto hlášení: "Nepodařilo se svésti tuto křesťanku a snáze bychom obměkčili kámen a ohnuli železo, než abychom ji zbavili její víry."

Vladař proto začal Agátě vyhrožovati mučením a když všechny výhrůžky nepomohly přistoupil ke splnění výhrůžek. Použil k tomu všechny tehdy známé způsoby. Stal se však div. Mučednice všechno vydržela a nakonec se zázračně uzdravila. To vladař přičítal různým kouzlům a znovu ji sváděl k modloslužbě.

Agáta však před všemi vyznala, že ji uzdravila její víra v Boha. Když další mučení dosáhlo vrcholu, otrásla se náhle země a pohanský lid se vzbouřil tak, že zastrašený vládce ustoupil od dalšího násilí. Agáta zemřela ve vroucích modlitbách r. 251.

Agáta je uctívána nejen jako sicilská mučednice, ale její kult se obdivuhodně šířil. Kdekoli začala soplít Etna, vzývali všichni zejména svatou Agátu. Zejména Palermo si uchovávalo její památku. Ze Sicilie se přeneslo její jméno do Říma, Konstantinopole a pak na západ. Papež Symmachus jí postavil baziliku a později jí byly věnovány ještě dva další římské kostely. Se vzpomínkou na zázrak, o němž vypráví legenda, se stala Agáta patronkou kojících matek a vzývali ji také proti ohni.

-vac-

redakční archiv

Našem Meistaršim Písemnictví

První staroslověnská legenda o sv. Václavu

Bratrovražda. Odedávna nejtěžší za všech zločinů. A boleslavská bratrovražda je navíc první známý atentát na českého panovníka, knížete Václava z rodu Přemyslovců. Odehrála se snad r. 929, snad 935 (pro úplnost - dříve se uváděly ještě další letopočty). Stalo se tak 28. září (ale také prý možná až 2. listopadu, kdyby tu ještě užívali byzantské kalendárium). Asi není podstatné, kdy přesně se taková událost stane, hlavní je, že určitý člověk (v našem případě svatý Václav) tu žije a pro svou zem něco vykoná. Přesto by nás to zajímalo, už jen proto, že neznáme ani datum Václavova narození. Veškeré historické údaje přijímáme výhradně z legend, které ale vznikaly se zpožděním, a pak také z kroniky saského mnicha Widukinda, jehož ale události u nás zajímaly jen okrajově. Děje, které se tehdy v Čechách odehrávaly, si také můžeme představit jen na základě studia legend stejně jako jejich protagonisty. Legendistická podání jednotlivých autorů se však od sebe dost výrazně liší.

Do doby brzy po smrti sv. Václava se datuje starší ze dvou staroslověnských vypsání jeho života, tradičně (ač nepřesně) zvané *První staroslověnská legenda o sv. Václavu*. Památka se správně jmenuje *Život sv. Václava*. Kdo je autor? Nevíme. Bývá připisována očitému svědkovi líčených událostí, protože zná nejvíc podrobností - jména spiklenců, kněží... Někteří badatelé si dokonce myslí, že jejím skladatelem je stejný autor jako u staroslověnské legendy o sv. Ludmile. Další předpokládají, že je to nejspíš kněz (nebo řeholník) východního obřadu. Kdy legenda vznikla? Asi brzy po smrti knížete. Domníváme se tak podle množství zachycených detailů i podle rázu skladby, a tak bývá datována 940-960; ale existuje i názor, že je mladší, až z rozhraní 80. - 90. let. Legenda však uvádí zatím jeden jediný zázrak, a to nasvědčuje jejímu ranému vzniku. O Boleslavovi píše autor velmi šetrně, neoznačuje ho jako vraha, ale je to pouze člověk svedený špatnými rádci. Tato opatrná slova svědčí o tom, že památka byla asi napsána ještě za života Boleslava I. (zemřel 967 nebo 972). Není to ještě legenda v pravém slova smyslu, jedná se spíš o životopis, vyprávění faktografické. Proto se také stala významným historickým pramenem. - Václav je tu chápán jako muž dobrý a ctnostný, zbožný a spravedlivý kníže, avšak zatím ještě ne jako svatý. Jeden badatel si dal práci a zjistil, že v jednom z rukopisů památky je Václavovo jméno dvaadvacetkrát, ale jen jednou má přívlastek "svatý". A to tam asi někdo připsal později, protože v ostatních verzích "svatý" není. *Tedy jde zatím o knížete. Život sv. Václava se svým stylem podobá už dříve zmíněným skladbám Život sv. Konstantina a Život sv. Metoděje, není však už závislý na byzantských vzorech a představuje originální dílo.*

redakční archiv

Pozdější oslavování člena panujícího rodu jako světce mělo i politický význam - Přemyslovcům to dodává vážnost, protože v žilách vládnoucí dynastie koluje stejná krev jako prolitá krev světce, v nebi pak mají mocného přímluvce. To, že byl kníže Václav zavražděn, paradoxně posloužilo dalšímu sjednocování země a vytváření panovnické moci.

Po umělecké stránce je památka jednoduchá a prostá, ale to není znamením autorovy neumělosti; stylisticky je skladba dobře zvládnutá a má vysokou slovesnou kulturu. Kompozice je prostá, ale přehledná a promyšlená. Neznámý skladatel jako by jen novinářsky informoval: "Když nastalo ráno, zvonili na jitřní. Václav uslyšev zvon, pravil: "Sláva Tobě, Pane, že ses mi dal dožítí tohoto jitra!" A vstav, šel na jitřní. Boleslav jej dostihl v bráně. Václav se ohlédl a pravil: "Večer byls nám dobrým pánem." K Boleslavovu uchu se však přiklonil d'ábel a rozvrátil jeho srdce, že tasil meč a odvětil: "Tak ti chci být lepším." A udeřil jej mečem po hlavě. Václav se obrátil a řekl: "Co tě to napadlo?" A uchopiv ho srazil a padl nad ním a řekl: "To ti Bůh, bratře." Tuža přispěchal a udeřil jej do ruky. Václav pustil bratra a běžel ke chrámu. Tu dva d'áblové, Čsta a Tira, ubili jej ve vratech chrámových. Hněvysa pak přiběhl a probodl mu žebra mečem. I vypustil ducha svého."

Jako zvláštní umělecké prostředky užíval autor biblické obraty, skladba obsahuje i ohlasy staroslověnských modliteb při postřižinách (podle východního obřadu). V závěru se ozývá modlitba za spásu duše sv. Václava, podobá se pohřebním modlitbám opět podle východní liturgie. - Staroslověnský originál se během staletí ztratil, takže *se dílo zachovalo jen v mladších rukopisech charvátskohlaholských a cyrilských*. Hlaholské rukopisy jsou zařazeny 1) v novjanském breviáři (15. stol.), 2) v lublaňském breviáři (14. - 15. stol.), 3) v breviáři římském (1379), 4) v breviáři moskevském (1443), 5) v druhém breviáři novjanském (pouze nepatrný fragment). Celý hlaholský text této památky měli badatelé k dispozici až začátkem 20. století - objevil ho v r. 1902 jazykovědec V. Jagič v Lublani. Profesor Jagič pak napsal o první staroslověnské legendě obsáhlou studii a za autora považoval Václavova učitele slovanského jazyka a písma, což je pouze hypotetické. Kromě hlaholských verzí se ještě zachovaly v Rusku další verze psané cyrilicí. Jednak je to rukopis ve sbírce Toržestvennik (= sborník ke slavnostem) z 16. stol., který byl objeven a vydán r. 1827. Tento text přeložil jako první do češtiny Václav Hanka. A konečně se památka zachovala ještě v sedmi tzv. minejních rukopisech. (Mineje jsou liturgické knihy, jejichž části jsou řazeny podle měsíců; z řec. ménaios - měsíční). Tyto spisy vznikly v severním Rusku asi šest století po boleslavské události.

Prof. Miloš Weingart se ve své studii (1929) domníval na základě jazykové analýzy, že Život sv. Václava byl sepsán v Čechách kolem r. 940 hlaholicí a brzy po svém vzniku byl ještě v Čechách alespoň dvakrát opsán. Originál i první dva opisy jsou ztraceny. Jeden opis se dostal na jih, byl opět dvakrát opsán, oba opisy se ztratily a teprve další verze se dochovaly. Druhý hlaholský opis se dostal do Ruska, a to asi velmi brzy, protože už synovi Jaroslava Moudrého, narozenému asi v r. 1034, bylo dáno jméno českého světce Vjačeslav. Všechny ruské cyrilské verze pocházejí z tohoto opisu.

Miloš Weingart nazval autora Života sv. Václava "Janem Křtitelem českého dějepisectví" a chápal ho jako moudrého člověka, možná Václavova přítele a učitele. Je nesporné, že jeho skladba je naší nejcennější památkou ze staroslověnské tvorby 10. století, i když ji známe pouze z mladších opisů.

Lidmila Fričová

Propojení Hudlic a farnosti s dějinami Berouna století 14. až 20.

V dějinách Hudlic i jejich římskokatolické farnosti se výrazně promítaly všechny politické, hospodářské a duchovní poměry ve státě, ale hlavně v Berouně. Podle toho připadala správa duchovní bud' do Berouna, nebo Počapel až do doby, kdy v devatenáctém století byla lokalie povýšena na farnost. Dnes se nám zdají tato spojení už ne tak důležitá jako tehdy. Lidem nebylo lhostejné, kde uzavírat manželské sňatky, kam platit poplatky za pohřby a kde křtít děti. Když Hudlice patřily k famii osadě Beroun, nosili své děti ke křtu až do Berouna. Jiné spojení bylo obtížné a tak se chodilo pěšky. Jaké byly v té době cesty dokládá následující situace. Když se v roce 1569 do Berouna stěhoval nový děkan, převrátil se jeho vůz na silnici i s nákladem a kuchařkou. Jeho postavení a doprava věcí byly velmi nákladné, jak ukazují berounské zápisy. V roce 1389 farář Jan z Počapel určil do kostela sv. Tomáše v Hudlicích vikáře Heřmana z Vysočan. Propojení společných zájmů Berouna i Hudlic dokazuje mnoho případů. Například když v roce 1512 vypukl v České ulici strašlivý požár, který zachvátil čtařicet domů včetně radnice, pomáhali Hudličtí při znovuvybudování přivážením kvalitního dřeva. Pomoc to byla vydatná, protože vozili dříví nejen na berounskou pilu, ale i do dvou městských vápenic.

Když v Berouně měli právo vařit pivo, dodávali ho i do Hudlic, což se velmi cenilo. V roce 1570 bylo ve městě osm sladoven a řada osobních pivovarů. Naopak zase na opravu berounské fary a farní hradby dovezli Hudličtí 12 for kvalitního stavebního dřeva.

Teprve když Josef II. vydal v roce 1781 *toleranční patent*, byl dán do Hudlic kaplan Emilia Holub a provedeno odloučení od děkanství berounského. Období církevního vzestupu nebo útlumu se i tady projevovala. Ještě v roce 1910 byly zde konány misie celý týden. Břimování vykonal arcibiskup pražský hrabě Huyn, který nastoupil po kardinálovi Skrbenském. První světová válka i tady znamenala katastrofu a duchovní útlum. Za války byly tady všechny tři zvony roztlučeny přímo ve věži. Zbyl jen malý umíráček a k němu přibyl školní zvonek od starosty Malého. Po válce byla zničena socha sv. Jana Nepomuckého v kapliče postavené rodiči Josefa Jungmanna. Stejně zmizely i dva kříže na cestě ke Svaté. Okna kostela byla vytlučena. Tehdy po válce v roce 1922 napsal farář P. Fr. Šimon do kroniky: "Ohavnost a zpusťošení, pýcha d'ábelská, lakota do nebe volající, vyděračství, lichva, podvod, závist, nenávist vzájemná a soudnictví."

-vac-

PŘEDVÁNOČNÍ HRA

Dne 15. - 16. 12. 2006 se pár lidí z našeho skautského střediska zúčastnilo hry, která je už sice stará, ale pořád dobrá...:-) K tomu ještě s vylepšením s pomocí našich vedoucích.

Církevní
události
berounského
vikariátu

foto P. Kodras

No a jak to všechno vůbec začalo? Ve čtyři hodiny jsme se všichni sešli na faře a vedoucí nás seznámili s pravidly hry. A potom se začalo. Hra se odehrávala na náměstí, asi 2 hodiny. V průběhu hry jsme měli splnit pár daných úkolů a odpovědět na několik otázek, které byly velmi lehké, takže jsme to zvládli levou zadní. Po skončení hry jsme se odebrali do klubovny, kde jsme si vybalili věci na noc a odpočinuli. Poté jsme si zahráli pár soutěží. Byli jsme velmi unaveni tak jsme šli spát... Ráno jsme se vzbudili a šli jsme se nasnídat. Po snídani jsme si zahráli pár her jako je třeba židlovaná, scénky po skupinách atd.... Poté přišla ta horší stránka... UKLÍZENÍ... Ale nějak jsme to zvládli:)

Když bylo vše uklizeno tak jsme se sbalili a poté jsme šli hladoví na oběd. Co bylo k obědu si už bohužel nepamatuji:-(Ale co si pamatuji je, že byl dobrý...

No a vše bylo u konce... Bohužel. A s hezkými vzpomínkami jsme se vrátili domů.

-zk-

Veselé zvířecí příhody

Skotačivá Zuzana

Když bylo mému bratrovi a mě asi tak osm let, rozhodli se rodiče - spíše tatínek, že si pořídíme čuníka. Bydleli jsme tehdy ještě ve Švermově - Motyčíně poblíž Kladna. Kolem domu se rozprostírala velká zahrada a kus pole, kde tatínek pěstoval brambory a řepu pro naše budoucí prasátko. Maminka sice protestovala, protože už jsme měli kachny, slepice, kočku, králíky a holuby. Nakonec to však vzdala a tatínek jednoho jarního dne přivezl slíbeného čuníka.

Nám dětem se moc líbil a hned jsme si ho také pojmenovali. Čuník - byla to vlastně prasečí slečna - dostala jméno Zuzana. Vedlo se jí náramně dobře, protože ze zahrady dostávala plno dobrot (zeleninu, řepu, brambory atd.) Naše Zuzana díky tomuto bohatému jídelníčku velice rychle rostla a sílila. Po nějaké době už nevypadala jako milé selátko, ale stala se z ní pěkná prasečí matrona s nevypočitatelnou náladou. Já s bratrem jsme se jí raději začali vyhýbat a jen zpozvzdálí pozorovali, když jí tatínek krmil nebo čistil kotec.

Jaro zatím uteklo a začaly zrát švestky. Měli jsme na velké zahradě několik švestkových stromů a úroda byla značná. Proto se tatínek rozhodl, že vyrobí domácí slivovici. Nikdy před tím to nedělal a neměl k tomuto delikátnímu úkonu potřebné a vhodné zařízení. Nedal se zbytkem rodiny přemluvit a s vervou jemu vlastní sestrojil prapodivný přístroj, za který by se nemuseli stydět ani středověcí alchymisté. Naplnil tuto nedůvěru vzbuzující přístroj rozmačkanými švestkami a ostatními přísadami, uzavřel a prohlásil, že za pár dní bude hotová výborná domácí slivovice. Opak ale byl pravdou! Asi tak 2 - 3 dny se nic nedělo, pouze obsah přístroje jeksi zhutněl a začal bublat. Poté nás vyděsil silný výbuch a celé podivné zařízení vyletělo do vzduchu včetně švestkové břečky. Tím skončil slavný pokus o výrobu domácí slivovice.

Všechno toto nadělení mělo však dohru. Zničené, napůl silně zkvašené švestky skončily na kompostě a tam je objevila naše milá a mlsná Zuzana. S velikou chutí se do nich pustila a následky byly katastrofální. Nikdy jsme pak už neviděli tak totálně „ožralé“ prase. Zuzana lítala po zahradě jako ztřeštěná, skákala do výšky, motala se dokola a vše co jí přišlo do cesty, tak porážela a přitom neustále pronikavě kvičela. Nakonec se svalila po d stromy a tři dny vospávala „opici“.

To je další z příhod se zvířaty, na kterou jsem si vzpomněla. Příště třeba zase nějakou jinou.

sestra B. Č.

"DOSPĚLÝ, PŘESKOČ!"

NAŠE POSTNÍ CESTA KE VZKŘÍŠENÍ

CESTA KŘÍŽE JE CESTOU LÁSKY

Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život. (Jan 15,13)

Kristus za nás položil svůj život. Také my jsme povinni položit život za své bratry. (1 Jan 3,16)

Každý den v postní době udělej krůček k Velikonocům tím, že půjdeš po cestě lásky.

Každý den si najdi příležitost pro nějaké malé zřeknutí se (křížek) a skutek lásky (srdíčko).

Vždycky, když se ti to podaří, vybarvi si jedno srdíčko na cestě.

CESTA KŘÍŽE JE CESTOU VZKŘÍŠENÍ

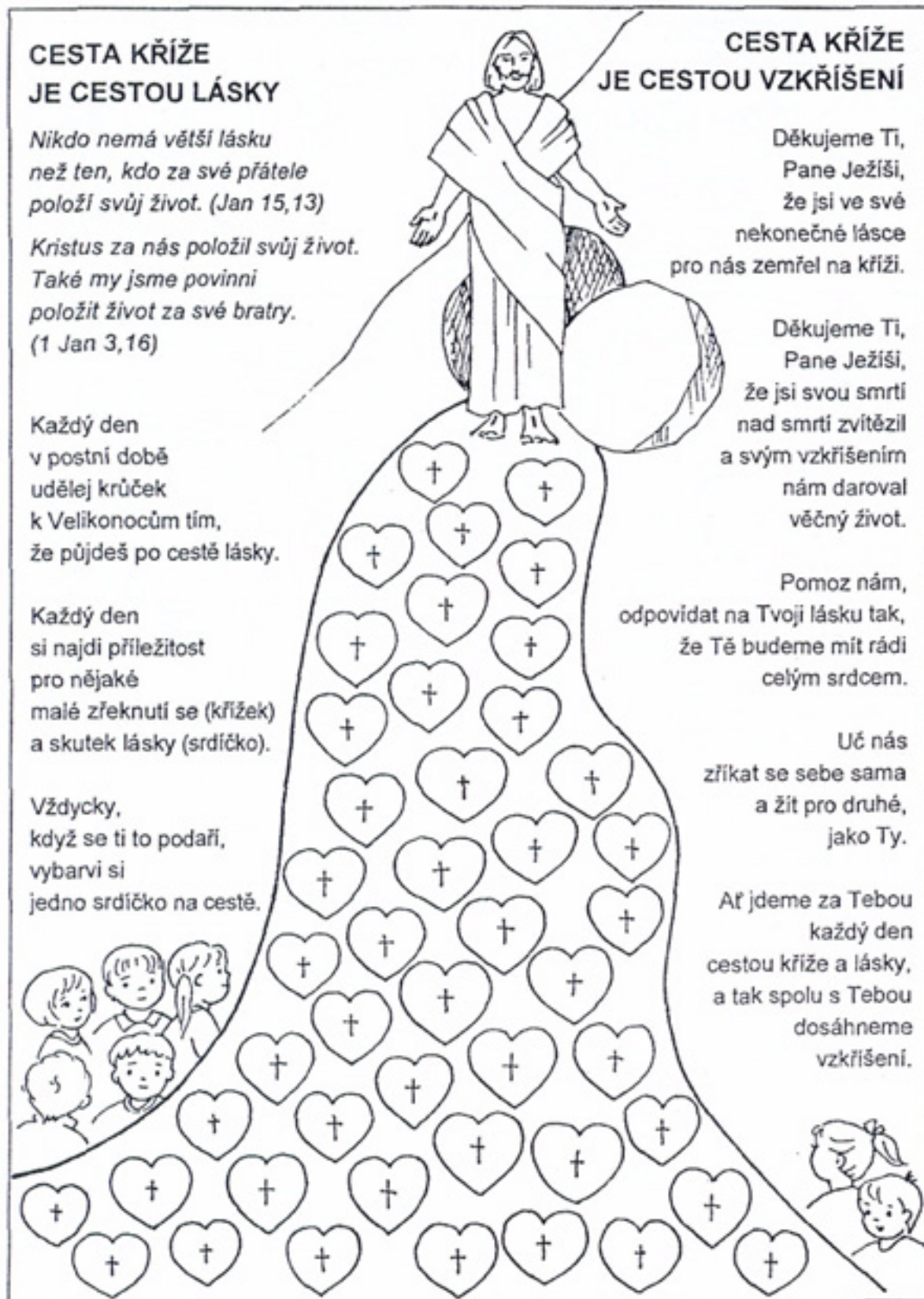
Děkujeme Ti, Pane Ježíši, že jsi ve své nekonečné lásce pro nás zemřel na kříži.

Děkujeme Ti, Pane Ježíši, že jsi svou smrtí nad smrtí zvítězil a svým vzkříšením nám daroval věčný život.

Pomoz nám, odpovídat na Tvoji lásku tak, že Tě budeme mít rádi celým srdcem.

Uč nás zřikat se sebe sama a žít pro druhé, jako Ty.

Ať jdeme za Tebou každý den cestou kříže a lásky, a tak spolu s Tebou dosáhneme vzkříšení.

✿ Ohlédnutí za Tříkrálovou sbírkou

Tříkrálová sbírka, která v týdnu od 2.1. do 7.1.2007 proběhla v berounské farnosti, měla za pomoci občanů a všech dobrovolníků velký úspěch.

Sbírka probíhala současně v Berouně, kde jste mohli potkat Tři krále v okruhu Husova náměstí, ale také na berounských sídlištích, a v Lochovicích, kde se pořádání sbírky ujal Klub Betlém za pomoci Jízdy svobodných rytířů.

Vybraná částka, kterou v rámci letošní sbírky přispěli obyvatelé Berouna, Lochovic a okolí, o několik korun převýšila 22.000Kč.

Každoročně se 65 % z celkové částky vrací zpět do farnosti, která sbírku organizovala. Ta poté peníze využije na předem určený záměr.

V roce 2006 byl výtěžek z Tříkrálové sbírky věnován právě Klubu Betlém, který se věnuje především rodinám s dětmi v tíživé sociální situaci. V tomto roce peníze pomohou dalšímu z nových projektů FCH Beroun, kterým je „Denní centrum pro osoby bez přístřeší“.

foto M. Kubištová

Tento projekt byl zahájen v září 2006 a jeho cílem je pomoci mužům a ženám bez přístřeší a v tísní efektivně řešit jejich krizovou situaci – nabídnout jim zázemí, odbornou pomoc, nejrůznější zájmové, vzdělávací a motivační programy a podpořit tím jejich znova začlenění do společnosti a do trhu práce.

Za pomoci vás všech, kteří jste přispěli, se mohou projekty jako je Klub Betlém či Denní centrum dále rozvíjet. Děkujeme.

*Michaela Kubištová
Fundraiser FCH Beroun*

✿ Moje zásada je: neukecávat lidi. Ať se rozhodnou sami

Tříkrálová sbírka v Berouně letos vynesla potřebným lidem dvacet dva tisíc korun. Také díky Pavlovi Jamborovi, jednomu ze čtyř koledníků Farní charity v Berouně. Jak se mu koledovalo, co z toho vlastně měl za zážitky, takříkajíc neprodejný? Nenechal si je pro sebe.

Jak dlouho už chodíš mezi lidmi koledovat?

„Začal jsem už za pátera Bulína. Vlastně se o to postarala paní Maruška. Odhadla mě na koledníka. (směje se) A tak chodím pokaždý.“

Můžeš srovnat přístup lidí letos, loni, předchozí roky...

„Furt dost lidí o sbírce ani neví. Když vědí, jsou štedří, dá se říct. Většinou přispějou maminky s dětmi, důchodci. To je zvláštní, vždycky dají spíš ti, kteří mají hluboko do kapsy...“

To je vždycky oslovíš, nebo dávají sami od sebe?

„No jasně, že je oslovím. Ale všude se taky ptát nemůžu, třeba v krámech. To by prodavači nebyli rádi... Přesto se mi asi třikrát stalo, že i tady lidi sami od sebe přispěli, když mě viděli s kásou.“

Poznají v tobě koledníka i jinak?

„Kromě kasy, co nosím před sebou, musím mít viditelně připevněnou průkazku Charity. Je na ní moje jméno, číslo pokladny... Ještě nosím placku s kometou a nápisem Tříkrálová sbírka. Taky je dobrý nahlásit akci na policii, aby věděli, co se děje v jejich rajonu a nedocházelo k podvodům. To jsem udělal.“

Ptají se lidé, na co se vybírá, nebo to vědí?

„Každý rok je sbírka na jiný účel. Letos na Denní centrum pro lidi bez domova v bývalých kasárnách v Berouně. Loni byla na Klub Betlém v Lochovicích. Známa kolednice tady v Berouně má zkušenost, že se lidem moc nelíbilo přispívat bezdomovcům. To se mi nestalo. Lidi vždycky nějakou kačku našli. Většinou kolem padesátky. Jedna stará paní dala dvě stě korun bez otázek, bez řečí...“

Tak to opravdu potěší. Z toho máš určitě dobrý pocit...

„Já to neřeším. Beru to tak, že pomáhám druhým. Teď pomůžu já s Tříkrálovou sbírkou. Nevím, kdy třeba zas mně někdo pomůže. Pomoc bližnímu je dobrý skutek, co by měl dělat každý křesťan, a nejen křesťan, každý člověk má pomáhat druhým.“

S jakou ochotou lidé pomáhají?

„Tak na tohle nikdy nezapomenu (uculuje se). Předloni dva starouškové už na mě čekali. Vrhli se na kasičku s takovou vervou, že se rozvázal provázek. Kasa spadla na zem. Dno se roztrhlo a penízky se rozkutálely... Hrozně jsem se lek. Věděl jsem najednou, že mám průšvih. Ale naštěstí mě v tom nenechali a společně jsme sbírali. Pečeť zůstala neporušená a dostal jsem potvrzení, k čemu došlo.“

Mrzelo by tě, kdyby se nahlásilo tolik koledníků, že bys vlastně nemusel jít?

„Tak to se nestane. Koledníků není nikdy dost. Zrovna letos se příspěvky lidí málem nevešly do kasy. Kdybych chodil podle svého plánu denně od pěti do devíti hodin, určitě bych naplnil, když ne obě, tak jednu a částečně i druhou kasičku. Ale stejně jsem byl už dost utahaný...“

To se nedivím, to určitě dá taky zabrat...

„...a tak se stalo, že jsem pak nestih domluvený focení do Berounského deníku a Mladý fronty Dnes. Nevím, jestli díkybohu nebo bohužel, ale určitě nakonec vyfocená dobrovolná pracovnice berounské charity, paní Michaela Kubištová (vedoucí Tříkrálové sbírky na Berounsku a na Hořovicku pozn. aut.) působila lepším dojmem. Nestačil jsem se na to dobře upravit. Stejně jsem ale focení neunik. Když jsem šel do redakce pozdějc, domluvit něco ohledně sbírky, přispěli taky a rovnou mě i jako koledníka vyfotili. (směje se)“

A co děti? Jak vnímají Tříkrálovou sbírku?

„Stala se mi další velmi milá příhoda, když jsem vybíral v domě. Mladá maminka zavolala obě svoje dcery. Přispěly dokonce samy, asi ze svého kapesného. Když zavírala dveře, zaslechl jsem, jak ta mladší nadšeně volá na tatínka: Byli tu Tři králové! A to mě zamrzelo, že jsem byl sám, a nevystrojen za krále. Paní jsem jen stačil říci, že ti dva dezertovali. A opravdu, dvě domluvené kolegyně před akcí odpadly... (směje se)“

Těšíš se na příští sbírku?

„Hlavně doufám, že tahle pomůže potřebným a že se dotkne nějak i těch, kteří letos nepřispěli. Někteří totiž říkají, že dávají na něco jinýho. Pro mě to teď stejně nekončí. Hodně lidí mi přispívalo, že mě znají ze sbírek šatů. Tak se mě taky hned ptali, kdy bude další...“

Stane se ti, že se setkáš s nedůvěrou?

„Někdy musím vysvětlovat, že akci organizuje Česká katolická Charita. Její zpronevěření by byla velká ostuda pro celou církev. Na nedůvěru mám argumenty.“

Jak lidi sbírku vnímali, odmítali často?

„Taky odmítají. Ale v tom případě moje zásada je: neukecávat lidi. To by mi pak utekla fůra těch, kteří by chtěli dát rádi. Oslovím lidi, a nechám je, aby se sami rozhodli. Jedna paní dokonce snad volala i na policii, že ji votravuju pozdě večer, a to bylo jen čtvrt na devět. To nebylo příjemný i proto, že bydlí kousek ode mě. A zas naopak mě docela potěšilo, že starší pán nejdřív máchnul rukou, udělal gesto jako že ne, a pak za mnou sám šel ve tmě po chodbě, aby přispěl. Někdy se s lidma i zasmějem. Třeba když jsme se shodli, že bychom taky potřebovali podpořit, nejenom my dva, obyčejný lidi.“

A proto asi taky Tříkrálová sbírka je. I jako připomínka, že si máme a můžeme pomáhat. Kolik lidí, minimálně tolika způsoby... -red-

PC a vzdělávací centrum FCH

Počítačové a vzdělávací centrum je jedním z nových (a ve Zpravodaji zatím poněkud opomíjených) projektů Farní charity Beroun. Projekt byl zahájen v červenci 2006 v Komunitním centru v Berouně a jeho činnost je již nyní pestrá.

Pro účely projektu bylo Počítačové a vzdělávací centrum nově vybaveno tak, aby sloužilo jako víceúčelové a umožnilo rozdělení na počítačovou učebnu a vzdělávací místnost. Partneři projektu jsou nestátní neziskové organizace působící v Berouně – akreditované kurzy počítačové gramotnosti a výukové programy, školení a semináře jsou tak primárně poskytovány klientům a zaměstnancům těchto organizací, ale přihlásit se do kurzů počítačové gramotnosti se mohou také senioři a muži a ženy nad 50 let věku. Kapacita PC kurzu je ovšem jen 8 míst, a tak najít volné místo pro všechny zájemce o kurz není snadné.

V loňském roce probíhaly v rámci PC centra např. 4 kurzy pro zaměstnance a klienty klubu Klubíčko (z toho jeden kurz je určen dětem s postižením), 2 kurzy pro Mateřské centrum Slunečnice a 1 kurz pro Občanskou poradnu Beroun. Farní charita Beroun v rámci centra pořádá 6 dvouhodinových kurzů týdně pro své zaměstnance a klienty (v r. 2006 vyškolila 13 zaměstnanců, 14 seniorů a 8 žen nad 50 let věku). V roce 2007 se připravuje nový plán výuky a tedy také otevření dalších kurzů.

Účastníci tříměsíčních kurzů jsou vždy zařazeni do skupin dle pokročilosti na základě vstupního testu. Každá skupina

foto autora

má svá specifika, a proto se lektor připravuje na každou skupinu individuálně, podle potřeb klientů. Náplní výuky je Word, Excel, PowerPoint, Internet Explorer, elektronická pošta. Kurz pro mladší děti je zaměřen na kreslení a naučné a vzdělávací hry. Po skončení kurzu obdrží absolventi „Osvědčení o absolvování počítačového kurzu u Farní charity Beroun“.

Vzdělávací centrum v r. 2006 kromě Farní charity využilo např. Mateřské centrum Slunečnice pro pravidelnou výuku angličtiny, Svaz tělesně postižených v ČR nebo Červený kříž pro školení zdravotníků.

Projekt je financován Evropskou unií, státním rozpočtem České republiky a Středočeským krajem. Výuka počítačové gramotnosti pro seniory je spolufinancována z rozpočtu města Beroun. Všechny nabízené služby tak prozatím mohou být v rámci projektu poskytovány zdarma.

Martina Mossóczy

REDAKTOŘI: Děkujeme všem, kdo pomáhají připravovat tento zpravodaj - píšící články, přepisují do elektronické podoby, čtou korektury, posílají zprávy, pomoc každého je neocenitelná. **Pokud byste se k nám chtěli připojit, neváhejte,** při výrobě periodika pomoci můžete s čímkoli dle svých možností! Oceňujeme **krátké zprávy o dění** a ještě více vítáme **svědectví a zážitky ze života s Bohem.** Třeba právě na vaše povzbuzení čeká tápající bratr či sestra.

-red-

ÚŘEDNOSTI: BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI: listopad - duben

	<i>Pondělí</i>	<i>Úterý</i>	<i>Středa</i>	<i>Čtvrtek</i>	<i>Pátek</i>	<i>Sobota</i>	<i>Neděle</i>
Beroun I	17.30	17.30	17.30	17.30	17.30		9.30, 17.30
Král. Dvůr			17.30		17.30		8.00
Loděnice				17.30			9.30
Tetín		19.30					11.00
Sv. Jan II		20.00	7.40				8.00
Nižbor							15.00
Chýňava							11.00
Strádonice III							---
Hýskov						17.30	
Vráž						16.30	
Hudlice						15.00	
Podkozí III						---	
Železná IIII							11.00

Poznámka:

I - nedělní mše v Berouně jsou v kostele sv. Jakuba, bohoslužby v týdnu jsou v kapli Povýšení sv. kříže (na farním dvoře)

II - ve 20 hod. a v 7.40 hod. jen ve školním roce

III - v zimním období se mše sv. nekonají

IIII - v Železně jsou mše sv. nepravidelně, jen na ohlášení (místo Chýňavy)

Aktuální rozpis bohoslužeb najdete vždy na webových stránkách farnosti, kde je i verze ke stažení na nástěnku.

MODLITBA MĚSÍCE:

V tomto měsíci bychom se ve svém společném modlitebním úsilí snažili prosit o “pravdivý přenos informací”. Zvláště bychom chtěli společně myslet na pracovníky v médiích. Víme, jakou moc v současné době média mají, jak ovlivňují myšlení a postoje lidí a jak jsou často kromě toho, co je v nich dobrého, poplatné kultu moci a peněz a jak dokáží ničit lidské životy svým jedem lži, pomluv a polopravd. Je přitom smutné, že poptávka naší populace upřednostňuje více bulvár a naprostý mediální brak.

“Pravdivý přenos informací“ je však nutný nejen v médiích, ale neméně také v našich běžných mezilidských vztazích. Je proto dobré se i na prahu postní doby zamyslet nad obsahem našich vzájemných rozhovorů, nad tím, jaké informace druhým poskytujeme, za jakým účelem a s jakou pravdivostí. Sv. Jakub ve svém listu píše: “Domnívá-li se kdo, že je zbožný, a přitom neдрží na uzdě svůj jazyk, klame tím sám sebe a jeho zbožnost je marná” (Jak 1,26) -jp-

SPOLEČNÝ ÚMYSL MODLITEB NA ÚNOR:

••• “*Za pracovníky v médiích a pravdivý přenos informací*” •••

FARNÍ KRONIKA

JUBILEA: Jubilea, která bychom jubilantkám ani nevěřili: **paní Marie Burešová** z Berouna oslaví 60 let, **paní Libuše Malá** z Nižbora krásných 85 let. Nezbyvá, než vyprošovat stálou duševní svěžest a Boží Požehnání.

NAROZENÍ: Velmi se omlouváme, pokud jsme neuveřejnili nějakou pro vás důležitou zprávu, je to pouze proto, že jsme o ní nevěděli. Farní kronika vzniká mimo Beroun a více informací o životních událostech v centru této farnosti postrádá. Prosíme o pomoc!!!

POHŘBY: V měsíci lednu jsme do rukou Božího milosdenství svěřili **Emilii Trnkovou, Evu Pankowskou a Miroslava Nezbedu.**

Berounský katolický zpravodaj - měsíčník pro farnost Beroun a filiální kostely Loděnice, Železná, Tetín, Sv. Jan pod Skalou, Králův Dvůr - Počáply, Nižbor, Vráž, Hýskov, Strádonice, Hudlice a Chýňava. Redakce: P. Josef Pecinovský, P. Michal Němeček, Jaroslav Vacík, Lidmila Fričová, Ivana Vašků, Ivana Průšová, Alena T. Margraffová. Sazba: Alois Vašků. Písemné příspěvky možno odevzdat **nejpozději do 20. dne měsíce** na faře či do schránky “Dotazy a příspěvky” v kostele. Vydává Římskokatolická farnost Beroun, Seydlovo nám. 24, pro vnitřní potřebu.

V elektronické podobě na stránkách farnosti:

www.beroun.farnost.cz

Příspěvek na jeden výtisk: 10,- Kč

č. ú. farnosti Beroun: **0361038389 / 0800**

Kontakt: far. ú. - 311 621 964, redakce - 602 129 195, 602 945 017, **e-mail: red.tym@seznam.cz**